

வரலாற்றுப் பின்னணி

1.2.1. நகர்ப்பகுதி மற்றும் ஊரகப்பகுதி உள்ளூர் சுய-ஆட்சிமுறை தமிழ்நாட்டிற்குப் புதிதல்ல. 10 மற்றும் 11 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஆண்டுவந்த சோழர் காலத்திலேயே, இதே போன்ற ஆட்சிமுறை இருந்து வந்திருப்பதை, உத்திரமேரூரிலுல் காணப்படும் கல்வெட்டுகள் நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அக்காலத்திலேயேயும்கூட தேர்தல் நடைமுறைகள் இருந்துள்ளன. தமிழ்நாட்டிலும், இந்தியாவிலும் செயலில் இருந்த இந்த ஆட்சிமுறையை, ஆங்கிலேய ஆட்சி ஒளிமங்கச் செய்துவிட்டது. இருப்பினும், ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்திய அரசு உள்ளூர் சுய-ஆட்சி முறையின் அவசியத்தைப் பின்னர் உணர்ந்து பல்வேறு சட்டங்களின் கீழ், உள்ளாட்சி மன்றங்களை உருவாக்குவதற்குரிய பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளத் தொடங்கியது.

அ. நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்கள்:

1.2.2. 1687ஆம் ஆண்டில் முதன் முறையாக, சென்னையில் நகராட்சி நிர்வாகம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதாக வரலாறு நமக்கு உணர்த்துகிறது. நேரடி வரிகள் சிலவற்றை விதிப்பதற்கும், கல்வி, சாலைகளைத் துப்புரவு செய்தல் முதலான சில வசதிகளைச் செய்து தருவதற்காகவும் இவ்வாண்டில் மாநகராட்சி அமைக்கப்பட்டது. இருப்பினும், இதனையடுத்து, 1726ஆம் ஆண்டில் இம்மாநகராட்சிக்குப் பதிலாக உள்ளூரில் அடிப்படை வசதிகள் செய்து கொடுப்பதற்காக வரிவசூலிக்க, 'மேயர் கோர்ட்' (Mayor's Court) என்னும் அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது. இத்தகைய அமைப்புகள் மும்பாயிலும், கல்கத்தாவிலும் கூட ஏற்படுத்தப்பட்டன; ஆனால், 1842 ஆம் ஆண்டு வரையில்தான் இவை செயல்பட்டன. இதன்படி இந்தியா முழுமைக்கும் உள்ளூர் சுய ஆட்சிமுறையை நீட்டித்தும் கட்டுமானம், பழுதுபார்ப்பு, சுத்தம் செய்தல், விளக்கு வசதி, பராமரிப்புப் பணிகள் முதலான விவகாரங்களில், மாநகராட்சி உறுப்பினர்கள் மூலம் நிருவாகம் செய்யும் ஒரு முறைக்கும் அனுமதியளித்தது. இதன்படி இந்திய அரசு, 1850 ஆம் ஆண்டில் புதிய சட்டம் ஒன்றை, அதாவது, நகரங்கள் மேம்பாட்டுச் சட்டம் என்னும் சட்டத்தை நிறைவேற்றியது. இருப்பினும், இந்திய நகரங்களின் தூய்மையற்ற நிலைமையைச் சுட்டிக்காட்டி, ராயல் ஆர்மி துப்புரவுக்குழு அளித்த அறிக்கையின் அடிப்படையில் தொடர்ச்சியாக பல சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டு முடிவாக, 1810 ஆம் ஆண்டு லார்டு மேயோ அவர்களின் தீர்மானத்தின் மூலமாக, நகராட்சிகள் அமைக்கப்பட்டன.

1.2.3. 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், 1870 ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகு உள்ளாட்சி மன்றங்களின் வளர்ச்சி குறித்த மதிப்பீட்டு ஆய்வு ஒன்றை ரிப்பன் பிரபு மேற்கொண்டார். 1882 ஆம் ஆண்டிலிருந்து செயலுக்கு வந்த அவரது தீர்மானத்தின்படி, உள்ளாட்சி மன்றங்கள் தங்களுடைய சொந்த நிதி ஆதாரங்களிலிருந்து மேலும் அதிக வருமானம் ஈட்டிக்கொள்ளும் பொருட்டு, மாகாண அரசுக்கும், உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கிடையே பணிகளைப் பிரித்தளிக்கும் முயற்சிகளை அரசு மேற்கொண்டது. இதனையடுத்து, 1907 ஆம் ஆண்டில் அமைக்கப்பட்ட, பரவலாக்கல் குறித்த ராயல் கமிஷனின் பரிந்துரைகளின் அடிப்படையிலும், 1918ஆம் ஆண்டு மான்டேக்-செம்ஸ்டீபோர்டு அறிக்கையின் அடிப்படையிலும், 1919 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசுச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது.

இச்சட்டத்தின் மூலம், “ இரட்டையாட்சி” முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களின் அமைப்பு, அதிகாரங்கள், பொறுப்புகள் ஆகியவை மாநிலத்திற்கு மாநிலம் வேறுபட்டன, ஆனால் அமைப்பு ரீதியில் இந்த நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களிடையே ஒரு ஒற்றுமை காணப்பட்டது.

1.2.4. சிறிய மாநகரங்கள், நகரங்கள் ஆகியவற்றிற்கு நகராட்சிகள் அமைக்கப்பட்டன; பெரிய மாநகரங்கள் மாநகராட்சியால் நிருவகிக்கப்பட்டு வந்தன. மாநகராட்சிக்கு மேயர் தலைவராகவும், நகராட்சிகளுக்கு ‘சேர்மன்’ என்றழைக்கப்பட்ட தலைவரும் இருந்தனர். தமிழ்நாட்டில், 1919 ஆம் ஆண்டு சென்னை மாநகராட்சி சட்டம் இயற்றப்பட்டது. ரிப்பன் பிரபு அவர்கள் பெயரில் விளங்கும் இதே கட்டிடத்தில், 1919 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இம்மாநகராட்சி செயல்படத் தொடங்கியது.

1.2.5. 1920 ஆம் ஆண்டில் மாவட்ட நகராட்சிகள் சட்டம் இயற்றப்பட்டது; நகராட்சி மன்றங்கள் அமைக்கவும், அந்தந்த மாநகராட்சிகள் தங்களுடைய சொந்த வரவு-செலவுத் திட்ட மதிப்பீடுகளைத் தயாரிப்பதற்குரிய அதிகாரங்களுடன் உள்ளூர் பிரதிநிதிகள், தலைவர்கள் ஆகியோரை தேர்ந்தெடுக்கவும் இச்சட்டம் வகை செய்தது. வரி செலுத்துபவர்கள் வாக்களிக்கவும், நகராட்சி மன்ற உறுப்பினர்கள் தேர்தலில் போட்டியிடவும் அனுமதிக்கப்பட்டனர். மாறிவரும் சூழ்நிலைகளுக்கு பொருந்தும் வகையிலும், தொழில்நுட்ப, சட்டப்பூர்வமான குறைபாடுகளை சரி செய்யவும் ஏதுவாக, அவ்வப்போது பல்வேறு நேர்வுகளில் இச்சட்டத்தில் பல மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. இந்நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களில், முறையான நிருவாகிகள் இருந்தனர். இவர்கள், நகராட்சி மன்றங்களின் பொதுவான கோட்பாடுகள், கொள்கைகளின் அடிப்படையில், அன்றாட அலுவல்களைக் கவனித்து வந்தனர்.

1.2.6. நிதி ஆதாரங்களை மேம்படுத்துவதற்கும் , பணிப் பொறுப்புகளை வழங்குவதற்கும், மத்திய, மாநில அரசுகளால் நியமிக்கப்பட்ட பல்வேறு ஆணையங்கள் / விசாரணைக் குழுக்கள் மூலம், நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களின் நிருவாகம் ஆய்வு செய்யப்பட்டது.

1.2.7. பஞ்சாயத்து ஆட்சி அமைப்பிற்கும், நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குமிடையே குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடு ஒன்று உண்டு. அதாவது, பஞ்சாயத் ராஜ் அமைப்பில், ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடைய மூன்று அடுக்கு முறை கொண்டதாக இருந்தது. ஆனால், நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்கள் தனித்தன்மையுடையதாகவும், உயர் நிலைகளைச் சேர்ந்த மன்றங்களுடனோ அல்லது மாவட்ட அளவிளான நிருவாக அமைப்புடனோ தொடர்பேதுமில்லாதிருந்தன. இவை பெரும்பாலும், மாநில அரசின் நேரடி கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்தன; அனைத்து உதவிகளும் மாநில அரசிடமிருந்து நேரடியாக வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளன. எனினும், மாநில அளவில் ஏனைய உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கும் ஆய்வாளராக உள்ள ஒரு ஆய்வாளர் நகராட்சி மன்றங்களின் கட்டுப்பாட்டு அதிகாரியாகவும் இருந்தார். தற்போது, நகராட்சி நிருவாகத்தை ஒரு தனி இயக்குநர் / ஆணையாளர் கவனித்து வருகிறார். இருப்பினும், மாநகராட்சிகள், அண்மைக்காலம் வரை அரசின் நேரடி கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இயங்கி வந்தவை. தற்போது , மாநகராட்சி நிருவாக தலைமை இயக்குநரின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் செயல்படுகின்றன. இந்த அமைப்புகளின் செயல்முறைகள் மற்றும் அதிகாரங்கள் பற்றி தொடர்புடைய பகுதி IVல் விரிவாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆ. ஊரக உள்ளாட்சி மன்றங்கள்:-

1..2.8. பஞ்சாயத்து ஆட்சி முறை, பழங்காலந்தொட்டு இந்தியாவில் நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது. பண்டைய இந்தியாவில் நன்கு வளர்ச்சியடைந்த வலுவானதொரு ஊராட்சி அமைப்பு

இருந்ததென்பதையும் ஆங்கிலேய ஆட்சியின் கீழ் அதாவது 17, 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இது செயலற்றுப்போய்விட்டது என்றும் வரலாறு உணர்த்துகிறது. "வெகு காலத்திற்கு முன்னரே, நமது இந்திய மேதைகள், கிராம மற்றும் உள்ளூர் பஞ்சாயத்துகளை அமைத்து நடத்தி வந்துள்ளனர். இந்த அமைப்புகள்தான், பல்வேறு போர் ஆரவாரங்களுக்கிடையேயும் அநேக சாம்ராஜ்யங்களின் எழுச்சிகளுக்கும், வீழ்ச்சிகளுக்குமிடையேயும் " கிராம மக்களின் வாழ்க்கை" எவ்விதச் சலனமுமின்றி சீராக நடைபெற பேருதவியாக இருந்து வந்துள்ளன" என்று காந்திஅடிகள் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இப் 'பஞ்சாயத்துகள்' அல்லது காந்திஜி அவர்களின் வார்த்தைகளில் சொல்வதானால் இத்தொன்மை வாய்ந்த குடியரசுகள் பண்டைக் காலந்தொட்டே இருந்து வந்த போதிலும், ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்களின் கொடிய வரிவசூல் முறையினால், சிதறிப்போய்விட்டன. 1871ஆம் ஆண்டில்,மேயோ பிரபுவின் ஆட்சியின் போதுதான் ஊரக உள்ளாட்சி மன்றங்கள், அதுவும் கிராம அளவிலல்லாது, மாவட்ட அளவில் புத்துயிர் பெற்றன.

1.2.9. 1871 ஆம் ஆண்டு உள்ளாட்சி நிதிகள் சட்டம்தான், உள்ளாட்சி மன்றங்கள் உள்ளூர் வரிகளை வசூலிப்பதற்கு ஏதுவாக, எந்தவொரு மாவட்டத்தையும், அல்லது அதன் எந்தவொரு பகுதியையும் உள்ளாட்சி நிதி வட்டமாக (Local Fund Circle) அறிவிக்க அரசுக்கு அதிகாரம் அளித்தது. 1884 ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் கீழ், வரிவசூல் செய்வதற்கென்றே , மூன்றடுக்கு உள்ளாட்சி மன்ற முறை கொண்டுவரப்பட்டது. இதன்படி, பல கிராமங்கள் ஒன்றாகத் தொகுக்கப்பட்டு தாலுகா அளவில் தாலுகா போர்டுகளும் மாவட்ட அளவில் மாவட்டக் கழகங்களும் உருவாக்கப்பட்டன. 1920 ஆம் ஆண்டில் இது மேற்கொண்டும் மாற்றியமைக்கப்பட்டு 1884 ஆம் ஆண்டு சட்டத்திற்குப் பதிலாக, சென்னை உள்ளாட்சிக் கழகங்கள் சட்டம் (Madras Local Boards Act), சென்னை கிராம ஊராட்சிகள் சட்டம் ஆகியவை இயற்றப்பட்டன. யூனியன் பஞ்சாயத்துகள், தாலுகா போர்டுகள், மாவட்டக் கழகங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்ட மூன்று அடுக்குமுறை வரிவிதிப்பு அதிகாரங்களுடன் இருந்துவந்தன. இந்தியா சுதந்திரம் பெறும் வரையில், தமிழ்நாட்டிலும், இந்தியா முழுவதிலும் பஞ்சாயத்துக்கள், பல திருத்தங்களுக்கு உள்ளாயின. பல புதிய சட்டங்களும் இயற்றப்பட்டன. இறுதியாக அவ்வப்போது செய்த திருத்தங்களுடன், 1920 ஆம் ஆண்டு மாவட்ட கழகங்கள் சட்டம் செயலில் இருந்தது. இன்னும், நிதிகள் குறித்த கட்டுப்பாடு உயர்மட்டத்தில்தான் இருந்து வந்தது. முதலில் மத்திய அரசுக்கும், அதன் பின்னர்தான் மாநிலங்களுக்கும் அளிக்கப்பட்டது.

1.2.10. இந்திய சுதந்திரத்திற்குப் பிறகுதான், மகாத்மா காந்தி அவர்கள் 'இந்திய சுதந்திரம், அடிமட்டத்திலிருந்துதான் தொடங்க வேண்டும். அதன்மூலம் ஒவ்வொரு கிராமமும், முழு அதிகாரம் படைத்த ஒரு குடியரசாக அல்லது ஒரு பஞ்சாயத்தாகத் திகழும்; பஞ்சாயத்துகளுக்கு எவ்வெளவுக்கெவ்வளவு அதிகமாக அதிகாரங்கள் அளிக்கப்படுகின்றனவோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு மக்களுக்கு நன்மைவிளையும்' என்ற தன்னுடைய உணர்ச்சி பொங்கும் வார்த்தைகளால், "சிறு குடியரசு" கோட்பாட்டிற்கு புத்துயிர் அளித்தார். இதன் பயனாக, சுதந்திர இந்தியாவின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் IV பாகம், 40ஆம் பிரிவில் மாநில அரசு, ஊராட்சிகளை ஏற்படுத்தவும், அவை, சுய ஆட்சி அமைப்பின் ஓர் அங்கமாகச் செயல்பட இயலும் வகையில் , அவசியமான அதிகாரங்களையும் ஆணையுரிமையையும் அளிக்கவும் மாநில அரசுகள் நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும் எனும் கோட்பாடு சேர்க்கப்பட்டது.

1.2.11 அதற்கிணங்க, பல்வேறு ஆணையங்கள் மற்றும் ஆய்வுக் குழுக்களின் விரிவான ஆய்வுகளுக்குப் பின்னர், உள்ளூர் மக்களின் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக, தமிழ் நாட்டில் 1950 ஆம் ஆண்டு கிராம ஊராட்சிகள் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. ஊராட்சிகள், முதல் நிலை ஊராட்சிகள் (Class I), இரண்டாம் நிலை ஊராட்சிகள் (Class II) என வகைப்படுத்தப்பட்டு, அவற்றிடம், சாலைகள், சுகாதாரம், துப்புரவு, விளக்கு வசதி, கிணறுகள் மூலம் குடிநீர் வழங்கல் முதலிய குடிமைப்பணிகள் ஒப்படைக்கப்பட்டன. கிராமங்களுக்கு இடையில் சாலைகள் அமைக்கும் பணிகள்,

சுகாதாரப் பாதுகாப்பு, உயர்நிலைப்பள்ளிகள் வரையிலான கல்வி , மகப்பேறு, மருந்தகங்கள், மருத்துவமனைகள், சத்திரங்கள் போன்ற பெரும் பணிகளைக் கவனிக்கும் பொறுப்பு மாவட்டக் கழகங்களிடம் அளிக்கப்பட்டன.

1.2.12. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு ஊரகப் பகுதிகளின் மேம்பாட்டுக்காக சமுதாய வளர்ச்சித் திட்டங்களை மத்திய அரசால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சமுதாய வளர்ச்சி வட்டாரங்கள் மூலம் செயற்படுத்தப்பட்டு வந்தன. ஒவ்வொரு வட்டாரத்திலும் சுமார் 75,000 கிராம மக்கள் இருந்தனர். அதன் பின்னர், ஒரு காலகட்டத்தில் உள்ளாட்சி மன்றங்கள் குடிமைப் பணிகளை மட்டும் கவனித்து வந்தன. அனைத்து வளர்ச்சிப் பணிகளையும் அரசு அதிகார மன்றங்களே கவனித்து வந்தன. அப்போதிருந்த நடைமுறையில், வளர்ச்சித் திட்டங்களில் மக்கள் பங்கேற்புக்கு வகைசெய்யப்படவில்லை. இவ்வினா தேசிய அரசின் கவனத்தை ஈர்த்து வந்தது.

1.2.13. 1952 ஆம் ஆண்டில், இந்த அம்சங்கள் குறித்து ஆராய்வதற்காக, திரு.பல்வந்தராய் மேத்தா தலைமையில் ஆய்வுக்குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. ஓர் உள்ளூர் பகுதியில் மேற்கொள்ளப்படும் அனைத்து வளர்ச்சிப் பணித் திட்டங்களும், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உள்ளாட்சி அமைப்புகள் மூலமே செயற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பது, இந்த ஆய்வுக்குழுவின் முக்கியமான பரிந்துரைகளில் ஒன்றாகும். கிராம, வட்டார, மாவட்ட நிலைகளில் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடைய ஜனநாயக அமைப்புகள் ஏற்படுத்தப்பட்டு, இவ்வமைப்புகள், மக்களின் பங்கேற்புடன் வளர்ச்சித் திட்டங்களை மேற்கொள்ளலாம் என்றும் ஆய்வுக்குழு பரிந்துரைத்தது. வட்டார அளவிலான அமைப்பை, ஓர் ஊராட்சி ஒன்றியமாக /சமிதியாக மாற்றலாம் என்றும், மாவட்ட அளவிலான பிரிவு நிர்வகிக்க முடியாத அளவுக்கு மிகப் பெரியதாக இருக்குமாகையால் இந்த ஊராட்சி ஒன்றியமே அனைத்து வளர்ச்சிப் பணிகளுக்கும் பொறுப்பு வகிக்க வேண்டும் என்றும், கிராம அளவிலான ஊராட்சிகள், கிராமங்களில் அடிப்படை வசதிகளை செய்து கொடுக்கும் பொறுப்பை மேற்கொள்வதுடன், வட்டார அளவிலான அமைப்பால் வகுக்கப்பட்ட வளர்ச்சிப் பணிகளிலும் ஈடுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் மாவட்ட அளவிலான அமைப்பு அதாவது, மாவட்ட வளர்ச்சி மன்றம் மாவட்ட அளவில் பல்வேறு ஒன்றியங்களின் பணிகளை ஒருங்கிணைக்க வேண்டும் என்றும் அக்குழு பரிந்துரைத்தது.

1.2.14. டாக்டர். பல்வந்தராய் மேத்தா குழுவின் பரிந்துரைகளை உள்ளடக்கிய தமிழ்நாடு 1958 ஆம் ஆண்டு ஊராட்சிகள் சட்டம், வட்டார அளவிலும் கிராம அளவிலும் உள்ள அமைப்புகளின் கடமைகளையும் பொறுப்புகளையும் தெளிவாக வரையறுக்க வகை செய்கிறது. தேசிய விரிவாக்கப் பணி மற்றும் சமுதாய வளர்ச்சித் திட்டங்களை வளர்ச்சி வட்டாரங்கள் அமைக்கப்பட்ட ஊராட்சி ஒன்றியங்களிடம் ஒப்படைக்க வேண்டுமெனவும் இக்குழு பரிந்துரைத்தது. ஊராட்சிகள் (கிராம) ஊராட்சிகளெனவும் பேரூராட்சிகளெனவும் வகைப்படுத்தப்பட்டு, அவை அனைத்து குடிமைப் பணிகளையும் கவனிக்க வேண்டுமெனவும், ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் உள்ளூர் பகுதிகள் முழுவதற்கும் பொதுவான குடிமைப் பணிகளையும், தேசிய விரிவாக்கப் பணித்திட்டங்கள், சமுதாய வளர்ச்சித் திட்டங்கள் ஆகியவற்றின் கீழ் வரும் இணைப்புச் சாலைகள், சுகாதாரப் பாதுகாப்பு, மருந்தகங்கள், மகப்பேறு மையங்களின் பராமரிப்பு, தொடக்கக் கல்வி, பாசன ஏரிகளைப் பராமரித்தல் மற்றும் ஏனைய வளர்ச்சிப் பணிகள் போன்ற பொதுவான அடிப்படை வசதிகளையும் மற்றும் மாநில, மத்திய அரசுகள் ஒப்படைக்கும் ஏனைய திட்டங்களையும் செயல்படுத்தும் அளவில் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இத்திட்டங்களைச் செயல்படுத்தும்போது, கிராம அளவிலான ஊராட்சிகள், முகவரமைப்புகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. சமுதாய வளர்ச்சி வட்டாரங்களில் பணியாற்றிய பணியாளர்கள் அனைவரையும், செலவினை அரசே ஏற்று ஊராட்சி ஒன்றியக் குழுக்களின் பொறுப்பில் விட்டது. மேலும் சில அமைச்சுப் பணியாளர்களும் ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் செயல்பாட்டிற்கு வழங்கப்பட்டனர்.

1.2.15. தமிழ்நாடு அரசு இரண்டு அடுக்கு அமைப்பு முறையை மட்டுமே வைத்துவர எண்ணியது. மாவட்டக் கழகங்கள், நீக்கப்பட்டு, அவற்றின் பொறுப்புகளை ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் மேற்கொண்டன. மாவட்டக் கழகங்களுக்குப் பதிலாக, கிராமப் பகுதிகளில் செயல்படுத்தப்படுகிற பல்வேறு வளர்ச்சிப்பணிகளையும், பஞ்சாயத்து ராஜ் முறையின் செயல்பாடுகளையும் ஆராயவும், கண்காணிக்கவும் ஒரு தனிச் சட்டத்தின் மூலம் மாவட்ட ஆட்சியர் தலைமையில், மாவட்ட வளர்ச்சிக் குழு, ஏற்படுத்தப்பட்டது.

1.2.16. ஊராட்சி ஒன்றியம், அனைத்து வளர்ச்சிப் பணிகளுக்கும் ஆதாரமாக செயல்பட்டு ஊராட்சி ஒன்றியங்களில், கிராமிய நிருவாகம் சம்பந்தப்பட்ட வெவ்வேறு துறைகளின் அனைத்து விரிவாக்கப் பணிகளும் நடைபெற்றன. இதனால், உள்ளூர் மக்கள், குறிப்பாக வேளாண்மை, கால்நடை வளர்ப்பு, பொதுச் சுகாதாரம், கல்வி, குடும்ப நலன் முதலானவற்றைப் பொறுத்த வரையில் உதவி மற்றும் நிவாரணம் கோரி இவ்வொன்றியத்தை எளிதில் அணுக இயன்றது. ஊராட்சி மற்றும் பேரூராட்சி களின் பிரதிநிதிகள் அடங்கிய, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட குழுக்களின் மூலம் வளர்ச்சிப் பணிகளில் மக்கள் பங்கேற்பது உறுதி செய்யப்பட்டது. சமுதாய வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்கும் கீழ் வரும் அனைத்துத் திட்டங்களுக்கும், வட்டார நிருவாகம் உள்ளூர் மக்களிடமிருந்து பங்குத் தொகையாக ஒரு சிறு தொகை வசூலித்தது. ஊராட்சி ஒன்றியக் குழுக்கள் ஏற்படுத்தப்பட்ட பிறகு, மக்கள் பங்குத் தொகையாக அளிக்க வேண்டிய தொகையை தங்கள் சொந்த நிதி ஆதாரங்களிலிருந்து அளிக்க ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் அனுமதிக்கப்பட்டன. உள்ளூர் பகுதிகளில் அடிப்படை வசதிகளை செய்து கொடுப்பதில் உள்ளூர் மக்கள் பங்கேற்பை இது உறுதி செய்தது. இந்த முறை அமைக்கப் பெற்று, ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் 20 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக மக்களின் நம்பிக்கைக்குரிய அமைப்பாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

1.2.17. ஆயினும், 1980 ஆம் ஆண்டுகளின் பிற்பகுதியில் ஊராட்சி ஒன்றியங்களின் பணிகளில் ஒரு திட்டவட்டமான மாற்றம் நிகழ்ந்தது. வேளாண்மை, கல்வி, பொதுச் சுகாதாரம் போன்ற பல்வேறு வளர்ச்சிப் பணிகளை அரசின் சார்புத் துறைகள் ஏதேனும் சில காரணங்களைச் சொல்லி தம் பொறுப்பில் எடுத்துக் கொண்டன. பொது மக்களிடமிருந்து அல்லது ஊராட்சி ஒன்றியத்திடமிருந்து பங்குத் தொகை எதையும் பெறாமல், மாநில அரசும் மத்திய அரசும் சேர்ந்து அளிக்கும் முழு நிதியுதவிகளைக் கொண்டு செயற்படுத்தும் வேலைவாய்ப்பை நோக்கமாகக் கொண்ட புதிய திட்டங்களை மத்திய அரசு கொண்டுவந்த போது இத்திட்டப் பணிகளில் பொது மக்கள் பங்கேற்பு வெகுவாகக் குறைந்து விட்டது. அதன் செயல்பாடுகள் முழுவதும் ஏறக்குறைய, அரசுத்துறையின் செயல்பாட்டைப் போன்றே மாறிவிட்டன. நாளடைவில், ஊராட்சி ஒன்றியங்கள், ஒரு அரசுத்துறையின் அளவுக்கு சுருங்கி, மத்திய, மாநில அரசுகளின் நிதியுதவிகளை முழு அளவில் சார்ந்துள்ள தேசிய ஊரக வேலைவாய்ப்புத் திட்டம், ஊரக நிலமற்றோர் வேலைவாய்ப்பு உறுதித் திட்டம், ஜவஹர் வேலைவாய்ப்புத் திட்டம், ஒருங்கிணைந்த ஊரக வளர்ச்சித் திட்டம், போன்று பெரும் அளவில் வேலைவாய்ப்பை நோக்கமாகக் கொண்ட திட்டங்களை மட்டுமே அவை செயற்படுத்தி வந்தன. காலப்போக்கில், சட்டத்தின் கீழ் ஒப்படைக்கப்பட்ட பணிகள் மீதான கவனம் படிப்படியாக குறைந்தது.

1.2.18. ஆயினும், ஒருங்கிணைந்த ஊரக வளர்ச்சித் திட்டம் போன்ற பொருளாதாரத் திட்டங்களும் ஜவஹர் வேலைவாய்ப்புத் திட்டம் போன்ற வேலை வாய்ப்பை நோக்கமாகக் கொண்ட திட்டங்களும் வெற்றிகரமாக செயல்படுத்தப்படுவதைக் கருத்தில் கொண்டு, கிராமப் பகுதிகளில், வளர்ச்சிப் பணிகளின் ஒரு முக்கிய குவிமையமாக ஊராட்சி ஒன்றியங்களை மீண்டும் ஆக்குவது மிகவும் அவசியம் என்று கருதப்பட்டது. அப்படி செய்யவில்லையாயின், உள்ளாட்சி மன்றங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்ட பிறகு, அவற்றால் கவனிக்கப்பட வேண்டிய வறுமை ஒழிப்பு, அடிப்படை வசதிகளை செய்து கொடுத்தல், சமுதாய சொத்துக்களை உருவாக்குதல் ஆகிய திட்டங்களின் செயலாக்கத்தில் நல்ல முன்னேற்றம் இராது.

1958க்கு பின் உள்ளாட்சி மன்ற நிதி பற்றிய ஆய்வு

1.2.19. ஒரு மூன்றடுக்கு முறையின் மூலம் சமுதாய வளர்ச்சித் திட்டங்களை வகுத்து, செயல்படுத்தவும், உள்ளூர் நிலைகளில் ஊரக வளர்ச்சிக்கு நிறுவன ரீதியிலான பங்கேற்பு அணுகுமுறையை பின்பற்றவும், பரவலாக்கப்பட்ட ஜனநாயக அமைப்பு ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் என, பல்வந்த ராய் மேத்தா குழு கருத்துத் தெரிவித்தது. தமிழ்நாட்டிலும், ஏனைய மாநிலங்களிலும் தொடர்புடைய சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. இதன் பரிந்துரைகளை ஒருசில மாநிலங்கள் மட்டுமே முழுமையாகப் பின்பற்றின.

1.2.20. இதனையடுத்து, 1963 ஆம் ஆண்டில் ஏற்படுத்தப்பட்ட சந்தானம் குழு, நிதி ஆதாரங்களைத் திரட்ட அனைத்து மாநிலங்களிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளை ஆய்வுசெய்தபின், பஞ்சாயத்து ஆட்சி நிறுவனங்களால் செயல்படுத்தத்தக்க பல்வேறு வரி மற்றும் வரியல்லாத ஏனைய வருவாய்கள் குறித்து கருத்துக்களைத் தெரிவித்தது. பல்வந்த ராய் மேத்தா குழுவின் பரிந்துரைகளைப் பின்பற்றி, மூன்றடுக்கு முறை கொண்டுவரப்பட்டு இந்த மூன்றடுக்கு முறை நிறுவனங்களில் நிதி கழகம் ஒன்றை ஏற்படுத்திய பிறகு, இந்தி நிறுவனங்களின் செயல்பாட்டில் சரிவு ஏற்பட்டிருப்பது தெரிய வந்தது.

1.2.21. பஞ்சாயத்து ஆட்சி நிறுவன முறையை ஆய்வு செய்வதற்காகவும், அந்நிறுவனங்களின் சரிவிற்கான காரணங்கள் பற்றி விசாரித்தறியவும், அவற்றை சீரமைத்து, புத்துயிர் அளிக்க பொருத்தமான நடவடிக்கைகள் குறித்து பரிந்துரைகள் வழங்கவும் அரசு, சட்ட வல்லுநர் டாக்டர் அசோக் மேத்தா அவர்கள் தலைமையில், 1977ஆம் ஆண்டில் உயர்நிலைக்குழு ஒன்றை நியமித்தது. இக்குழு ஜனநாயக பரவலாக்கல் அமைப்புகளை சமூக நோக்கிலான பொருளாதார மேம்பாட்டுடன் இணைப்பது என்ற மையக் கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு, பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பை சீரமைத்து மறுமலர்ச்சியடையச் செய்வதற்கான பல பரிந்துரைகளை அளித்தது. மேலும் மாவட்ட அளவில் திட்டமிடுவதன் அவசியத்தையும், திட்டத்தின் செயல்பாட்டிற்கு சொந்தமாக நிதி திரட்ட வேண்டியதன் அவசியத்தையும் இக் குழு வலியுறுத்தியது.

1.2.22. அதன் பிறகு, மத்திய அரசு, 1985 லும் 1986 லும் இரு குழுக்களை அமைத்தது. சர்க்காரியா குழு, உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குத் தேர்தல்கள் நடத்தப்படுவதை உறுதிப்படுத்த அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் வகைசெய்ய வேண்டுமெனப் பரிந்துரை செய்தது. பி.கே.துங்கன் குழு, உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு, அரசியலமைப்புச் சட்ட ரீதியிலான அங்கீகாரம் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று பரிந்துரை செய்தது. 1985ல் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஜி.வி.கே.ராவ் குழு, ஏனைய சிபாரிசுகளுக்கிடையே ஊராட்சிகளுக்கு அதிகாரங்களும், துணையுரிமையும் பகிர்ந்தளிக்கப்பட வேண்டும் என்று கருத்துத் தெரிவித்தது. 1986ல் ஏற்படுத்தப்பட்ட எல்.எம்.சிங்வி குழு, பல்வேறு ஊரக வளர்ச்சி, மற்றும் வறுமை ஒழிப்புத் திட்டங்களை அடிமட்ட நிலைகளிலிருந்து செயல்படுத்த இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ் மத்திய அரசால் நியமனம் செய்யப்பட்ட நிதி ஆணையத்தால், போதிய நிதி ஆதாரங்களை ஒதுக்கீடு செய்தல் வேண்டும் என்று கருத்துத் தெரிவித்தது.

1.2.23. இதனிடையே தமிழ் நாட்டில், தொடக்கக் கல்வி குறித்த செலவு வகையில் ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்கு ஏற்படும் நிதிப் பொறுப்புகள், மற்றும் அவற்றின் திறன் ஆகியன குறித்து பரிசீலனை செய்வதற்காக 1969ல் மாநில அரசு, “ஊராட்சி கல்வி நிதி விசாரணைக் குழு” எனறழைக்கப்படும் குழு ஒன்றை அமைத்தது.

1.2.24. ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்கு வழங்கப்படும் நிதியுதவி முறை குறித்து ஆய்வு செய்து, பரிசீலிப்பதற்காக தமிழ்நாடு அரசு, 1976ல், வாகதேவன் குழுவை அமைத்தது. ஆனால், வளர்ச்சி வட்டாரங்களுக்கான திருத்தியமைக்கப்பட்ட வகைப்பாடு தவிர்த்து, இந்த குழுவின் வேறு எந்த பரிந்துரைகளின் பேரிலும் அரசு ஆணை எதையும் பிறப்பிக்கவில்லை.

1.2.25. 1989 ஆம் ஆண்டில் தமிழ்நாடு 1958ஆம் ஊராட்சிகள் சட்டத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட 143A பிரிவின் படி ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை, ஊராட்சிகள், ஊராட்சி ஒன்றியங்களின் நிதி நிலையை ஆய்வு செய்ய வல்லுநர்குழு ஒன்றை ஏற்படுத்த வேண்டும். அந்த விதிமுறைக்கிணங்க, ஊராட்சி ஒன்றியக் குழுக்கள் மற்றும் ஊராட்சிகளின் நிதி நிலையை ஆய்வு செய்து, அவற்றின் நிதி நிலையை மேம்படுத்தி பெருக்குவதற்குரிய நடவடிக்கைகள் பற்றிக் கருத்துத் தெரிவிப்பதற்காக முன்னாள் சட்டமன்ற மேலவை உறுப்பினர் திரு ஏ.தாமோதரன் அவர்கள் தலைமையில் 1990 ஆம் ஆண்டில் “வல்லுநர் குழு” ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது.

1.2.26. தமிழ்நாட்டில் அவ்வப்போது நகராட்சி நிதி குறித்தும் ஆய்வு செய்யப்பட்டது. தமிழ்நாட்டிலுள்ள மாநகராட்சிகளின் நிதி வழிவகை நிலைமை (Ways and Means) குறித்து விரிவாக ஆய்வு செய்து, நிதி இடர்பாடுகளை சமாளிப்பதற்கும் மாநகராட்சியின் நிதி நிலையை மேம்படுத்துவதற்கும் உரிய நடவடிக்கைகள் குறித்து கருத்துத் தெரிவிக்க திரு.எஸ்.வெங்கிடரமணன், இ.ஆ.ப., அவர்கள் தலைமையில், உயர்நிலை அதிகாரம் பெற்ற அலுவலர் குழு ஒன்றை 1972 ஆம் ஆண்டு அரசு நியமித்தது. அடுத்து, 1978ல் ஏற்படுத்தப்பட்ட திரு எ.என்.சட்டநாதன் தலைமையிலான உயர்நிலை குழு, சென்னை மாநகராட்சி நிருவாகம் குறித்து பரிசீலனை செய்து தேவையான ஏனைய நிருவாகச் சீர்திருத்தங்களோடு, மாநகராட்சியின் நிதியை மேம்படுத்துவதற்கான கருத்துரைகளையும் வழங்கியது. சண்முகநாதன் குழுவும், பின்னர் 1980 ஆம் ஆண்டில் திரு.டி.வி.வாகதேவன், இ.ஆ.ப., தலைமையிலான நகராட்சி நிதி விசாரணைக்குழுவும் மாநகராட்சிகளின் நிதி நிலைமைகள் பற்றி நன்கு பரிசீலனை செய்து நிதி வசதிகளைப் பெருக்குவதற்கும், வரி சீர்திருத்தங்கள் செய்வது தொடர்பாகவும் பல பரிந்துரைகளை வழங்கின. எனினும், உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்தளிப்பதற்கு வி.கே.ராவ் குழு 1985ல் தெரிவித்த கருத்துக்களையும், ஆலோசனைகளையும், உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குப் போதிய நிதி ஆதாரங்களை ஒதுக்கீடு செய்வதற்கு எல்.எம்.சிங்வி குழு (1986) தெரிவித்த பரிந்துரைகளையும் 1992 ஆம் ஆண்டில் மத்திய அரசு பரிசீலனை செய்து இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் 73 ஆவது 74ஆவது திருத்தங்கள் செய்ய விழைந்தது.

அண்மையில் செய்யப்பட்ட அரசியலமைப்புச் சட்ட திருத்தங்கள்

1.2.27. சுய ஆட்சி முறையின் வலுவான அங்கங்கள் மற்றும் பொறுப்பு வாய்ந்த மக்கள் மன்றங்கள் என்பதற்குரிய தகுதியையும், கண்ணியத்தையும் இந்தியாவிலுள்ள உள்ளாட்சி மன்ற அமைப்புகள் பெறத் தவறிவிட்டன. ஆகவே, கடந்தகால அனுபவங்களைக் கருத்திற் கொண்டு, அரசியல் மதிநூட்பம் வாய்ந்த மறைந்த பாரதப் பிரதமர் திரு ராஜீவ் காந்தி அவர்களின் தலைமையிலான மத்திய அரசு “ நிலையான தன்மை, தொடர்ச்சி மற்றும் வலிமை” ஆகியவற்றை அறிவுறுத்தும் வகையில், உள்ளாட்சி மன்ற அரசிற்கு அரசியலமைப்புச் சட்ட தகுதியை வழங்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டது. அதற்கிணங்க, 1992 ஆம் ஆண்டில், இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 73 ஆவது 74 ஆவது திருத்தச் சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன.

1.2.28. தமிழ்நாடு 1958 ஆம் ஆண்டு ஊராட்சிகள் சட்டத்திற்குப் பதிலாக அதோடு தொடர்புடைய புதிய தமிழ்நாடு 1994 ஆம் ஆண்டு ஊராட்சிகள் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. நிலைதிரிப் பகுதிகளை (Transitional Areas) அதாவது, பேரூராட்சிகளைச் சேர்த்து, 1920 ஆம் ஆண்டு, மாவட்ட நகராட்சிகள் சட்டத்தில் தக்க திருத்தம் செய்யப்பட்டது. அரசியலமைப்புச் சட்ட திருத்தங்களைச் சேர்ப்பதற்காக, மாநகராட்சிகள் சட்டத்திலும் இதையொத்த திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

1.2.29. தமிழ்நாடு 1994 ஆம் ஆண்டு புதிய ஊராட்சிகள் சட்டம், ஊரகப் பகுதியில், மாவட்ட அளவில் மாவட்ட பஞ்சாயத்துக்களையும், இடைப்பட்ட நிலையில் ஊராட்சி ஒன்றியங்களையும், அடிமட்ட அளவில் ஊராட்சிகளையும் கொண்ட மூன்றடுக்கு பஞ்சாயத்து ராஜ் முறையை ஏற்படுத்த வகை செய்கிறது.

1.2.30. திருத்தியமைக்கப்பட்ட 1994 ஆம் ஆண்டு நகராட்சி/மாநகராட்சி சட்டங்கள், தற்போது, நகர்ப்பகுதியில் மாநகராட்சிகள், நகராட்சிகள், பேரூராட்சிகள் ஆகியவற்றைக் கொண்ட அமைப்புக்கு வகை செய்கிறது.

1.2.31. உள்ளாட்சி மன்றங்கள் சுய ஆட்சி நிறுவனங்களாக சிறந்த முறையில் செயல்பட இயலும் வகையில் 73 ஆவது 74 ஆவது அரசியலமைப்புச் சட்ட திருத்தங்கள் அவற்றிற்கு மேலும் அதிக அதிகாரங்களையும், பணிகளையும் வழங்கியுள்ளன. நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்கள், குடிமைப் பணிகளை மேற்கொண்டு பராமரித்தல், தொழில் வர்த்தகம் மற்றும் கட்டுமானப் பணிகளை முறைப்படுத்துதல் ஆகியவற்றின் வழக்கமான பணிகளோடு, கூடுதலாக, இனிமேல் மத்திய அரசு பொறுப்பேற்கும் திட்டங்கள், மாநில அளவிலான சமூக பொருளாதாரத் திட்டங்கள் ஆகியவற்றின் செயல்பாட்டுக்கும் பொறுப்பு வகிக்கும். ஏழைகளுக்கான நகர்ப்பகுதி அடிப்படை வசதிப்பணிகள், நேரு வேலை வாய்ப்புத் திட்டம், சிறிய, நடுத்தர நகரங்களின் ஒருங்கிணைந்த மேம்பாடு, குடிசைப் பகுதி மேம்பாடு ஆகியன இவற்றுள் முக்கியமானவையாகும். இது தொடர்பாக, அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 12 ஆம் விவர அட்டவணையில், 18 இனங்கள் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன.

1.2.32. பஞ்சாயத்து ஆட்சி நிறுவனங்களின் மூன்றடுக்குகளை உள்ளடக்கிய ஊரக உள்ளாட்சி மன்றங்கள், மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவற்றையொத்த குடிமைப்பணிகளோடு, கூடுதலாக, இனிமேல் ஜவஹர் வேலைவாய்ப்புத் திட்டம், சத்துணவுத் திட்டங்கள், சமூக-பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கான உள்ளூர் திட்டமிடல் உட்பட, பெரும் எண்ணிக்கையிலான வளர்ச்சித் திட்டங்கள் மற்றும் பணிகளின் செயலாக்கத்திற்கும் நிருவாகத்திற்கும் பொறுப்பு வகிக்கும். இது தொடர்பாக, அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 11 ஆம் விவர அட்டவணையில் இருபத்தொன்பது திட்டங்கள்/பணிகள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. அரசியலமைப்புச் சட்ட திருத்தங்கள் (73 வது திருத்தம் 74 வது திருத்தச் சட்டங்கள்) ஏனையவற்றுடன், புதிதாக ஏற்படுத்தப்பட்ட மாநில தேர்தல் ஆணையத்தின் மூலம், மகளிருக்கு மூன்றில் ஒரு பங்கு இட ஒதுக்கீட்டுடன், சம்பந்தப்பட்ட பகுதியைச் சேர்ந்த தொகுதிகளிலிருந்து நேரடியாக உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கவும் வகைச் செய்கின்றன. புதிய மூன்றடுக்கு பஞ்சாயத்து ராஜ் முறையின் கீழ் வரும் ஊரக சுய ஆட்சி அமைப்புகளும் நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களின் மூன்று அமைப்புகளும் மத்திய, மாநில அரசிடமிருந்து கிடைக்கும் போதிய நிதியுதவியுடன் துடிப்பு மிகுந்த தனித்தியங்கக்கூடிய சுய ஆட்சி அமைப்புகளின் அங்கங்களாக செயல்படும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. சென்னை, சத்தியமூர்த்தி மக்களாட்சி சார்ந்த ஆய்வு மையத்தினைத் துவக்கி வைத்து உரை நிகழ்த்தும்போது மாண்புமிகு தமிழக முதலமைச்சர் டாக்டர் கலைஞர் மு.கருணாநிதி அவர்கள் “மத்திய அரசு என்பது ஓர் அணைக்கட்டைப் போன்றது; ஊராட்சிகள் வயல்களைப் போன்றவை; மாநிலங்கள் இவை இரண்டையும் இணைக்கும் கால்வாய்களைப் போன்றவை” என்று ஜனநாயக உணர்வு மேலிட தெரிவித்துள்ள கருத்தை, இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நினைவுகூர்வது மிகவும் பொருத்தமானதாக இருக்கும்.

மாநில நிதி ஆணையத்தின் தோற்றம்.

1.2.33. 1992 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசியலமைப்புத் (73 ஆவது 74 ஆவது) திருத்தச் சட்டங்களின் சிறப்பு அம்சங்களில் ஒன்று, முதற்கண் இந்த அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம் செயலுக்கு வரத் தொடங்கிய ஓராண்டு காலத்திற்குள்ளும், பின்னர் ஒவ்வொரு ஐந்தாண்டுக்கொரு முறையும் அனைத்து மாநிலங்களிலும் நிதி ஆணையங்களை ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதாகும். இந்த நிதி ஆணையங்கள் உள்ளாட்சி மன்றங்களின் நிதிநிலைகளை ஆய்வு செய்து, உள்ளாட்சி மன்றங்கள் வரிகளைப் பயன்படுத்துவதற்கு அல்லது உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு வரிகளை ஒப்படை செய்வதற்கு மற்றும் மாநிலத் தொகு நிதியிலிருந்து உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு மானியங்கள் வழங்குவதற்கு அடிப்படையாக அமைய வேண்டிய கோட்பாடுகள் குறித்து பரிந்துரைசெய்ய வேண்டும். இந்த ஆணையத்தின் பரிந்துரை, மாநில சட்டமன்றத்தில் வைக்கப்பட வேண்டும். நகர்ப்பகுதி மற்றும் ஊரகப் பகுதிகளைச் சேர்ந்த உள்ளாட்சி மன்றங்களின் நிதி நிலைகளை ஆய்வு செய்து அவற்றின் நிதிகளையும், பணிகளையும் மேம்படுத்துவதற்காக உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு அரசின் வருவாய்கள், அதன் வரிவிதிப்பு அதிகாரங்கள் மற்றும் பொறுப்புகள் ஆகியவற்றைப் பகிர்ந்தளிப்பது குறித்த திட்டமொன்றை வகுப்பது மாநில நிதி ஆணையத்தின் அடிப்படை பணியாகும்.

1.2.34. இனி மாநிலங்களுக்கு நிதி ஒதுக்கீடு செய்யும் போது இம் மாநில நிதி ஆணையங்களின் பரிந்துரைகள் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படும் என்றும் பத்தாவது நிதிக் குழு அதன் அறிக்கையில் குறிப்பிட்டுள்ளது.

1.2.35. அரசியலமைப்பு (திருத்தச்) சட்டங்கள், மற்றும் மாநில அரசுகள் இயற்றிய ஒப்புமைச் சட்டங்கள் ஆகியவற்றில் கண்டுள்ள விதி முறைகளுக்கு இணங்க, தமிழ்நாடு அரசு, நிதித் துறையின் (ஆதாரங்கள்) 23.4.1994 ஆம் நாளிட்ட, 350 ஆம் எண் அரசாணையில், உறுப்பினர்-செயலாளர் நியமனத்துடன் முதலாவது மாநில நிதி ஆணையத்தை ஏற்படுத்தியது; பின்னர், ஊரக வளர்ச்சித் துறையின் 6.9.94 ஆம் நாளிட்ட, 161 ஆம் எண் அரசாணையில், நிதி ஆணையத் தலைவரும் ஏனைய உறுப்பினர்களும் நியமனம் செய்யப்பட்டனர் அவர்களின் விவரம் வருமாறு:-

1.	திரு. ரெ.ஆறுமுகம், இ.ஆ.ப.,(ஓய்வு	-	தலைவர்
2.	திரு. குழ.செல்வையா முன்னாள் சட்டமன்ற உறுப்பினர்.	-	அலுவல்சாரா உறுப்பினர்.
3.	நகராட்சி நிருவாக இயக்குநர் சென்னை	-	பதவிநிலையால் உறுப்பினர்
4.	ஊரகவளர்ச்சி இயக்குநர் சென்னை	-	பதவிநிலையால் உறுப்பினர்
5.	உறுப்பினர் செயலாளர் மாநில நிதி ஆணையம்	-	உறுப்பினர்.

1.2.36. ஆரம்பத்தில் இந்த ஆணையம், ஊராட்சிகளின் நிதி நிலைகளை மட்டும் ஆய்வு செய்து, பரிந்துரைகள் செய்ய வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இதனையடுத்து, நிதி (ஆதாரங்கள்) துறையின் 6.12.1994 ஆம் நாளிட்ட 971 ஆம் எண் அரசாணையில், நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களையும் உள்ளடக்குகின்ற வகையில் ஆணையத்தின் ஆய்வு வரம்பு நீடிக்கப்பட்டது. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் விதித் முறைகளின் கீழ், அமைக்கப்பட்ட முதலாவது சட்டப்படிக்கான நிதி

ஆணையமானபடியால், மாநில அரசிடமிருந்து அனைத்து நிருவாக வசதிகள் பெற அனுமதிகள் மற்றும் ஒப்புதல்கள் பெறுவதற்கு சில மாதங்கள் ஆனது. புதிய அலுவலகம் அமைப்பதற்கும், மூன்று துறைகளிலிருந்து, அதாவது, நிதித்துறை, ஊரக வளர்ச்சி, நகராட்சி நிருவாகம் ஆகிய துறைகளிலிருந்து பணியாளர்களைப் பெறுவதற்கும், இந்நிதி ஆணையத்திற்கு சிறிது காலம் ஆனது. தொடக்க நிருவாகத் தடைகளையெல்லாம் கடந்த பின்னர், முழு அளவு பணியாளர்கள் தேவையான நிர்வாக வசதிகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு மாநில நிதி ஆணையத்தின் பணிகள் தமிழ்நாட்டில், 1995 ஆம் ஆண்டு மார்ச் திங்களில் தொடங்கின.

மாநில நிதி ஆணையத்தின் ஆய்வு வரம்பு:

i.2.37. நிதித் துறையின் 23.4.94 ஆம் நாளிட்ட 350 ஆம் எண் அரசாணையிலும், நிதித் துறையின் 6.12.1994 ஆம் நாளிட்ட 971 ஆம் எண் அரசாணையிலும் வெளியிடப்பட்ட இரு அறிக்கைகளிலும், தமிழ்நாடு மாநில நிதி ஆணையத்தின் ஆய்வு வரம்புகள் நிர்ணயிக்கப்பட்டு ஆணைகள் பிறப்பிக்கப்பட்டன. அவற்றின்படி, இம் மாநில நிதி ஆணையம், மாநிலத்திலுள்ள வெவ்வேறு அடுக்கு முறைகளைச் சேர்ந்த ஊராட்சிகள், மற்றும் நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களின் நிதி நிலையை ஆய்வு செய்து,

அ) அடியிற்கண்டவற்றை நெறிப்படுத்துவதற்கான கோட்பாடுகளை சிபாரிசு செய்தல்:

- i. அரசால் விதிக்கப்பட்டு, மாநிலம், ஊராட்சிகள், நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்கள் ஆகியவற்றிற்கிடையே பகிர்ந்துக் கொள்ளக்கூடிய வரிகள், தீர்வைகள், சாலைச் சுங்கவரி, மற்றும் கட்டணங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து கிடைக்கும் நிகர வசூல் தொகையை பகிர்ந்து கொள்ளுதல்; அந்நகர வசூல் தொகையிலிருந்து அவ்வவற்றுக்குக் கிடைக்கும் பங்குத் தொகையையே மாவட்ட பஞ்சாயத்து, ஊராட்சி ஒன்றியங்கள், ஊராட்சிகள் நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களிடையே ஒதுக்கீடு செய்தல்;
- ii. ஊராட்சிகளுக்கு / நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு ஒப்படை செய்யப்படும் அல்லது அவற்றால் பயன்படுத்திக் கொள்ளப்படக்கூடிய வரிகள், தீர்வைகள், சாலைச் சுங்க வரிகள், கட்டணங்கள் ஆகியவற்றை தீர்மானித்தல்;
- iii. மாநிலத்தின் தொகு நிதியிலிருந்து ஊராட்சிகளுக்கு/நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு வழங்கப்படும் அரசு மானியம் ஆகியவற்றை நெறிப்படுத்துதல் கோட்பாடுகள்; மற்றும்

(ஆ) ஊராட்சிகளின்/நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களின் நிதி நிலையை மேம்படுத்துவதற்குத் தேவையான நடவடிக்கைகள் குறித்து பரிந்துரைகள் அளித்தல்.

ஊராட்சிகள்/நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களின் நிதி நிலையை மேம்படுத்துவதற்குப் பரிசீலிக்கும்போது :

- i. வருவாய் கணக்கிலான வரவுகள் / செலவுகள், கடன் நிலை ஆகியவற்றையொட்டி ஊராட்சிகள் / நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களின் 31.3.1994 ஆம் நாள் நிலவரப்படியான நிதி நிலையையும்,

- ii. நடைமுறையில் இயன்ற அளவுக்கு வருவாய் கணக்கிலான வரவுகள், செலவுகள் ஆகியவற்றையொட்டி, 31.3.1994 ஆம் நாள் நிலவரப்படி, ஊராட்சிகளின் நிதி நிலையையும், மதிப்பீடு செய்ய வேண்டும்.

மேலும், ஆணையம் தன்னுடைய பரிந்துரைகளை அளிக்கும்போது, மாநில அரசின் நிதி ஆதாரங்கள், அவற்றுக்குள்ள தேவைகள், மூலதனக் கணக்குகள் வகையில் மாநில அரசுக்குள்ள பொறுப்புகளை நிறைவேற்ற வருவாய்க் கணக்கில் போதிய அளவில் உபரிகளை உருவாக்க வேண்டியதன் அவசியம் ஆகியவற்றையும் கருத்திற்கொள்ள வேண்டும். மேலும், ஆணையம் பின் வருவனவற்றையும் பரிசீலனையில் கொள்ள வேண்டும்.

- i. ஊராட்சிகளுக்கு/நகர்ப் பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்படும் நிதி ஆதாரங்களின் தற்போதைய அளவு, மற்றும் இப்பகிர்வு போதுமான அளவு உள்ளது பற்றியும்,
- ii. ஊராட்சிகளுக்கு/ நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களுக்குச் சொந்தமான அல்லது அவற்றிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள மூலதனச் சொத்துக்களைப் பராமரித்தலும் பேணிக் காத்தலும்;
- iii. ஊராட்சிகளின்/ நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களின் வரி விதிப்பு முயற்சிகள், மற்றும் இத்தகைய வரி விதிப்பு முயற்சிகளை அதிகரிப்பதற்கான ஊக்குவிப்பு நடவடிக்கைகள்;

ஊராட்சி ஒன்றியங்கள்/நகராட்சிகள்/பேரூராட்சிகள் ஆகியவற்றின் நிதி நிலைகளின் அடிப்படையில், அவற்றின் தற்போதைய வகைபாடுகளில் மாற்றம் ஏதேனும் செய்யப்பட வேண்டுமாயின், அம்மாற்றங்கள் குறித்தும், ஊராட்சிகளின்/நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களின் நிதி நிர்வாகத்தை மேம்படுத்துவதற்கும், ஊராட்சிகளில்/நகர்ப்பகுதி உள்ளாட்சி மன்றங்களில் பயனற்ற செலவுகளை குறைப்பதற்குமான நடவடிக்கைகள் பற்றியும் ஆணையம் கருத்து தெரிவிக்கலாம். ஆணையத்தின் அறிக்கை 1.4.1997 ஆம் நாளிலிருந்து தொடங்கி ஐந்தாண்டு கால அளவிற்குரியதாக இருத்தல் வேண்டும்.

1.2.38. தமிழ்நாடு 1994 ஆம் ஆண்டு ஊராட்சிகள் சட்டத்தின் 198 ஆம் பிரிவின் கீழ், அரசின் நிதி (ஆதாரங்கள்) துறையின் 23.4.94 ஆம் நாளிட்ட 350 ஆம் எண் ஆணையின்படி, அமைக்கப்பட்ட தமிழ்நாடு மாநில நிதி ஆணையம், திரு எம்.ஏ.கௌரிசங்கர், இ.ஆ.ப., பின்பு திரு கே. ஸ்கந்தன், இ.ஆ.ப., ஆகியோரை உறுப்பினர்-செயலாளர்களாகக் கொண்டு செயல்படத் தொடங்கியது. அரசின் பொதுத் (சிறப்பு A) துறையின் 6.6.95 ஆம் நாளிட்ட 2001 ஆம் எண் அரசாணையில், மாநில நிதி ஆணையத்தின் உறுப்பினர்-செயலாளராக திரு.ரமேஷ்ராம் மிஷ்ரா நியமிக்கப்பட்டார். மேற்சொன்ன அதிகாரிகளுக்கு, உதவியாக, ஊரகவளர்ச்சித் துறை கூடுதல் இயக்குநர் பதவித் தரத்தில், இணைச் செயலாளராக திரு.ஆர்.அழகிரி ராஜு அவர்களும், ஊரக வளர்ச்சித்துறை இயக்கத்தின் கணக்கு அலுவலர் பதவித் தரத்தில், சிறப்புப் பணி அலுவலராக திரு. எஸ்.இராமசந்திரன் அவர்களும், தலைமைச் செயலக நிதித் துறையிலிருந்து துணைச் செயலாளர் பதவியில் திரு ஆர்.கே.ஏ.ஐ. அங்கமுத்து/செல்வி அமிலியா ஜி. டேர் ஆகியோரும் நியமிக்கப்பட்டனர்.